



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Ivana Gundulića 27
Split

P-4083/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu tog suda Dunji Ljubičić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Jelene Kvarantan-Karuza iz Splita, Doverska 37 OIB:05261151558, zastupane po punomoćniku Bogdanu Srdeliću, odvjetniku u OD BULJ & SRDELIĆ d.o.o. Split, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10 OIB:92963223473, zastupanog po punomoćnici Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici u OD Porobija & Porobija u Zagrebu, zbog isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene dana 16. rujna 2026. u nazočnosti stranaka, pozivom na odredbu čl.335 st.6 - 12 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, Odluka Ustavnog suda RH u 2/07, 84/08,96/08-Odluka USRH, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, nadalje u tekstu: ZPP) dana 09. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužiteljici Jeleni Kvarantan Karuza iznos od 10.582,87 € zajedno sa s pripadajućom zateznom kamatom obračunatoj po stopi od 15 % do 31. prosinca 2007., a od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, a koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. pa do isplate uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine pa do isplate, a koje kamate teku kako slijedi:

- na iznos od 0,02 € od 08. studenog 2005. pa do isplate,
- na iznos od 2,02 € od 16. prosinca 2005. pa do isplate,
- na iznos od 18,35 € od 16. studenog 2007. pa do isplate,
- na iznos od 18,20 € od 12. prosinca 2007. pa do isplate,
- na iznos od 18,04 € od 16. siječnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 17,89 € od 13. veljače 2008. pa do isplate,

- na iznos od 35,47 € od 13. ožujka 2008. pa do isplate,
- na iznos od 35,16 € od 16. travnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 34,86 € od 16. svibnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 34,55 € od 14. lipnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 34,24 € od 11. srpnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 33,93 € od 16. kolovoza 2008.. pa do isplate,
- na iznos od 33,62 € od 11. rujna 2008. pa do isplate,
- na iznos od 33,31 € od 14. listopada 2008. pa do isplate,
- na iznos od 32,99 € od 16. studenog 2008. pa do isplate,
- na iznos od 32,67 € od 11. prosinca 2008. pa do isplate,
- na iznos od 42,80 € od 11. siječnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 50,34 € od 15. veljače 2009. pa do isplate,
- na iznos od 0,14 € od 02. ožujka 2009. pa do isplate,
- na iznos od 56,99 € od 08. ožujka 2009. pa do isplate,
- na iznos od 42,46 € od 10. travnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 40,87 € od 15. svibnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 35,39 € od 16. lipnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 35,90 € od 16. srpnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 45,48 € od 16. kolovoza 2009.. pa do isplate,
- na iznos od 50,21 € od 16. rujna 2009. pa do isplate,
- na iznos od 43,95 € od 16. listopada 2009. pa do isplate,
- na iznos od 47,21 € od 17. studenog 2009. pa do isplate,
- na iznos od 44,90 € od 13. prosinca 2009. pa do isplate,
- na iznos od 55,60 € od 15. siječnja 2010. pa do isplate,
- na iznos od 61,72 € od 16. veljače 2010. pa do isplate,
- na iznos od 59,83 € od 16. ožujka 2010. pa do isplate,
- na iznos od 65,77 € od 16. travnja 2010. pa do isplate,
- na iznos od 77,07 € od 16. svibnja 2010. pa do isplate,
- na iznos od 79,10 € od 16. lipnja 2010. pa do isplate,
- na iznos od 93,86 € od 14. srpnja 2010. pa do isplate,
- na iznos od 91,49 € od 16. kolovoza 2010. pa do isplate,
- na iznos od 116,17 € od 15. rujna 2010. pa do isplate,
- na iznos od 102,47 € od 16. listopada 2010. pa do isplate,
- na iznos od 0,01 € od 02. studenog 2010. pa do isplate,
- na iznos od 103,43 € od 11. studenog 2010. pa do isplate,
- na iznos od 0,01 € od 02. prosinca 2010. pa do isplate,
- na iznos od 122,10 € od 15. prosinca 2010. pa do isplate,
- na iznos od 0,02 € od 02. siječnja 2011. pa do isplate,
- na iznos od 135,52 € od 14. siječnja 2011. pa do isplate,
- na iznos od 114,87 € od 11. veljače 2011. pa do isplate,
- na iznos od 2,58 € od 02. ožujka 2011. pa do isplate,
- na iznos od 118,63 € od 16. ožujka 2011. pa do isplate,
- na iznos od 115,51 € od 14. travnja 2011. pa do isplate,
- na iznos od 0,01 € od 02. svibnja 2011. pa do isplate,
- na iznos od 130,00 € od 10. svibnja 2011. pa do isplate,
- na iznos od 154,56 € od 14. lipnja 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,09 € od 02. srpnja 2011. pa do isplate,
- na iznos od 175,98 € od 15. srpnja 2011. pa do isplate,
- na iznos od 191,44 € od 03. kolovoza 2011. pa do isplate,
- na iznos od 157,14 € od 10. rujna 2011. pa do isplate,

- na iznos od 146,01 € od 11. listopada 2011. pa do isplate,
- na iznos od 144,75 € od 13. studenog 2011. pa do isplate,
- na iznos od 146,49 € od 16. prosinca 2011. pa do isplate,
- na iznos od 156,31 € od 10. siječnja 2012. pa do isplate,
- na iznos od 163,18 € od 14. veljače 2012. pa do isplate,
- na iznos od 159,04 € od 16. ožujka 2012. pa do isplate,
- na iznos od 157,33 € od 14. travnja 2012. pa do isplate,
- na iznos od 159,44 € od 15. svibnja 2012. pa do isplate,
- na iznos od 164,11 € od 10. lipnja 2012. pa do isplate,
- na iznos od 158,20 € od 13. srpnja 2012. pa do isplate,
- na iznos od 0,03 € od 02. kolovoza 2012. pa do isplate,
- na iznos od 155,78 € od 16. kolovoza 2012. pa do isplate,
- na iznos od 145,90 € od 15. rujna 2012. pa do isplate,
- na iznos od 153,06 € od 16. listopada 2012. pa do isplate,
- na iznos od 156,88 € od 13. studenog 2012. pa do isplate,
- na iznos od 153,77 € od 16. prosinca 2012. pa do isplate,
- na iznos od 157,01 € od 10. siječnja 2013. pa do isplate,
- na iznos od 147,29 € od 16. veljače 2013. pa do isplate,
- na iznos od 146,32 € od 15. ožujka 2013. pa do isplate,
- na iznos od 0,22 € od 02. travnja 2013. pa do isplate,
- na iznos od 154,69 € od 16. travnja 2013. pa do isplate,
- na iznos od 139,58 € od 14. svibnja 2013. pa do isplate,
- na iznos od 139,42 € od 13. lipnja 2013. pa do isplate,
- na iznos od 136,30 € od 13. srpnja 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,93 € od 02. kolovoza 2013. pa do isplate,
- na iznos od 136,49 € od 10. kolovoza 2013. pa do isplate,
- na iznos od 140,38 € od 16. rujna 2013. pa do isplate,
- na iznos od 143,37 € od 16. listopada 2013. pa do isplate,
- na iznos od 144,61 € od 14. studenog 2013. pa do isplate,
- na iznos od 150,14 € od 15. prosinca 2013. pa do isplate,
- na iznos od 141,79 € od 10. siječnja 2014. pa do isplate,
- na iznos od 132,81 € od 14. veljače 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,01 € od 02. ožujka 2014. pa do isplate,
- na iznos od 136,02 € od 13. ožujka 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,02 € od 02. travnja 2014. pa do isplate,
- na iznos od 134,99 € od 13. travnja 2014. pa do isplate,
- na iznos od 130,05 € od 16. svibnja 2014. pa do isplate,
- na iznos od 130,46 € od 14. lipnja 2014. pa do isplate,
- na iznos od 134,05 € od 15. srpnja 2014. pa do isplate,
- na iznos od 136,74 € od 15. kolovoza 2014. pa do isplate,
- na iznos od 137,70 € od 16. rujna 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,02 € od 02. listopada 2014. pa do isplate,
- na iznos od 140,51 € od 16. listopada 2014. pa do isplate,
- na iznos od 143,75 € od 14. studenog 2014. pa do isplate,
- na iznos od 145,38 € od 16. prosinca 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,01 € od 02. siječnja 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,79 € od 15. siječnja 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,68 € od 13. veljače 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,68 € od 13. ožujka 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,68 € od 14. travnja 2015. pa do isplate,

- na iznos od 145,68 € od 15. svibnja 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,68 € od 16. kolovoza 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,68 € od 14. srpnja 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,68 € od 11. kolovoza 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,68 € od 15. rujna 2015. pa do isplate,
- na iznos od 145,68 € od 14. listopada 2015. pa do isplate i
- na iznos od 145,68 € od 13. studenog 2015. pa do isplate.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe tužiteljici Jeleni Kvarantan Karuza naknaditi prouzročene troškove parničnog postupka u iznosu od 2.275,00 € zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako su stranke sklopile Ugovor o kreditu 27. listopada 2005. temeljem kojeg ugovora je tuženik odobrio namjenski kredit u iznosu od 63.645,30 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Predmetnim ugovorom o kreditu da su povrijeđena prava tužiteljice kao potrošača, jer je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe i to prvenstveno odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica – švicarski franak te promjenjivu kamatnu stopu koja ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci banke. Cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog ugovora i trajanja ugovornog odnosa da predstavlja nepoštenu poslovnu praksu. Odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojim se glavnica kredita veže za valutu CHF prosječnom potrošaču je nerazumljiva, te nepoštena, pa prema tome ništetna, jer je banka prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača o važnim činjenicama koje se odnose na opći rizik vezan uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja HRK prema EUR, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na HRK nije pod kontrolom HNB-a), o tome da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja eurozone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi ugovaranje valutne klauzule. Isto vrijedi i za odredbu o promjenjivosti kamatne stope koju je pak tuženik isključivo vezao uz svoje odluke. Tužiteljici kao prosječnom potrošaču nije bio poznat rizik tečaja CHF, a on očito nije bio jednak kao svaki opći valutni rizik, već je bio veći iz razloga što je ugovoreno da se i ugovorna (promjenjiva) kamata naplaćuje u HRK prema tečaju CHF, stoga je nerazumljivost ugovornih odredbi kojima se glavnica veže za CHF uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja, jer je tuženik za taj rizik znao, ali ga je prešutio dok je ponudom najnižih kamata za kredite upravo u CHF tuženik privlačio potrošače na sklapanje ugovora o kreditu upravo u CHF. Na neravnotežu u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem valutne klauzule na predmetni kredit upućuje činjenica da je neizvjestan iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, kao i cijena kredita budući da se kamata plaća u istoj valuti, a što su sve bitni elementi ugovora.

Prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla banka je sporni kreditni proizvod sa valutnom klauzulom CHF prikazala kao povoljniji, te je tužiteljica postupajući sa povjerenjem prema kreditnoj instituciji prihvatila tako prezentirane činjenice kao točne. Primjena valutne klauzule u CHF u trenutku u kojem nije bilo značajnijeg pada platežne moći kune je nepoštena i nedopuštena, jer je tuženiku omogućila stjecanje nepripadajuće dobiti korištenjem aprecijacije CHF u odnosu na EUR, dakle protivno svrsi zbog koje je valutna klauzula ZOO predviđena. Tužiteljica je bila obvezana vratiti pozajmljeni iznos uvećan za ugovorene kamate, a zbog nezakonite primjene valutne klauzule, tuženik je na štetu tužitelja stekao nezakonitu korist u vidu ekstra profita. Tužiteljica ističe da je tuženik svoje kreditne proizvode prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode po formuliranom standardnom obrascu i nije ostavio mogućnost da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama. To je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Prema tome, tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetnih odredbi, već ih je je tuženik sam odredio, bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, što rezultira time da su te ugovorne odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Tužiteljica u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora, zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa zakonskom obvezom, nije raspolagala svim informacijama koje su bile potrebne kako bi dobila informiranu odluku i na temelju kojih bi mogla predvidjeti ekonomske posljedice istog pravnog posla, pa je tužiteljica stavljena u neravnopravan odnos u odnosu na tuženika, slijedom čega su ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi suprotne načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je naglasila da je u odnosu nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi vođen sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača u kojem je pravomoćnom presudom Visokog Trgovačkog suda RH, .Pž-6632/2017-10 od 14.lipnja 2018.g., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu, tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF i promjenjiva kamatna stopa, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama ZZP-a. U konkretnom slučaju između stranaka je zaključen Dodatak/Sporazum osnovnom Ugovoru, ali njegovim zaključenjem nije otklonjena posljedica ništetnosti Ugovora u pogledu valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, a samim time i gubitak pravnog interesa za podnošenjem tužbe. Konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR izvršena je temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, a radi se o aktu kojim se temeljem zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se postiže sporazum iz čl.19.c. toč.6. ZIDZPK-a na način kako to nalaže Zakon. Tzv. konverzija, odnosno potpisivanje Dodatka/Sporazuma Ugovoru između stranaka da nije od značaja za tužbeno traženje budući da se niti odredbama ZIDZPK-a, a niti navedenim dodacima/sporazumima, izrijeком spominje način na koji bi se trebala riješiti eventualna ništetnost odredbi koje se tiču valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Glavni motiv i svrha navedenog zakona bila je da se položaj korisnika kredita u valuti CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili

kredit denominiran u valuti EUR-u. Dodacima/Aneksima/Sporazumima Ugovoru uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne rješava pitanje preplaćenih iznosa uslijed nepoštene i ništete ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih (preplaćenih) iznosa od trenutka sklapanja ugovora. Slijedom istog stava korisnici kredita u kojima je izvršena konverzija, neovisno što se pristanak na istu tumači dragovoljnim (što je relativno tumačenje kada se sagledaju aspekti odbijanja moguće konverzije i „preostale opcije“ u tom slučaju), ne smiju biti u slabijem položaju (nejednakom) u odnosu na potrošače u CHF kreditima koji iste nisu konvertirali. Učinci u svezi početno ugovorenog tečaja iz ranije navedene kolektivne presude protežu se na sve CHF potrošače, tako i tužitelja koji je svoj kredit konvertirao.

1.1. Nakon zaprimljenog nalaza i mišljenja vještaka tužiteljica je tužbeni zahtjev uredila na način kako je to navedeno u izreci ove odluke. Zbog svega navedenog tužiteljica je predložila provesti postupak i prihvatiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženik je osporio istaknute tužbene zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu i izračun te činjenice i razloge kojima je tužiteljica obrazložila svoju tužbu. Istakao je prigovor zastare te da tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Predmetni kredit da je konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015), s obzirom na to da su tužiteljica i tuženik dana 05. siječnja 2016. sklopili Sporazum kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Sve tužiteljičine uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate, kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate) da su uzete u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita, u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Sklopljeni pravni posao povodom tužiteljičinog prihvata konverzije, koji je tuženik morao prihvatiti pod prijetnjom zakonom propisanih sankcija, jest pravni posao kojim su stranke, isključivo po izboru tužiteljice, riješile sve svoje pravne odnose, prije i poslije konverzije, na način propisan zakonom. Tuženik je podsjetio i na članak 19. c toč. 8. ZID ZPK/15 koji izričito navodi da se učinak konverzije utvrđuje kao razlika neotplaćene glavnice u CHF valuti kako je ista bila evidentirana u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. (dan konverzije) te neotplaćene glavnice u EUR valuti utvrđene na dan 30. rujna 2015. te bi svako drugo postupanje banke bilo bi protivno izričitim zakonskim propisima. Praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Predložio je odbiti tužbeni zahtjev.

3. Postupak je prekinut odlukom od 04. veljače 2020. pod poslovnom oznakom i brojem P-3386/2019, a nastavljen odlukom od 11. srpnja 2025.

4. U postupku je sud izvršio uvid u Obavijest o prihvatu izračuna konverzije, Sporazum od 05. siječnja 2016. tzv. konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, Ugovor o namjenskom kreditu broj 1038/05, zk izvadak za ZU 12893 KO Split, poziv na pristupanje postupku konverzije od 12. studenog 2015., izračun konverzije i njen informativni sažetak, pregled otvorenih stavki na dan 30. rujna 2015., Prijedlog izmjene Ugovora o kreditu, promet po kreditu i recentnu sudsku praksu. Saslušana je

tužiteljica kao parnična stranka te je pribavljen nalaz i mišljenje vještaka za financije i računovodstvo Ante Beusa.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet ovog postupka je zahtjev tužiteljice da joj se kao potrošaču isplati preplaćeno na osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi ugovora o namjenskom kreditiranju kojeg je sklopila sa tuženikom kao kreditorom a koji iznosi joj u postupku konverzije nisu u cijelosti naknađeni, pripadajuće kamate i troškovi postupka.

7. Prema odredbi čl.295 st.1 Zakona o obveznim odnosima (" Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, u daljnjem tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove. Odredbom čl.59 Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03), odnosno čl. 71. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, u daljnjem tekstu: ZZP/07), Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Odredbom čl.272 ZOO-a propisano je da je činidba određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

7.1. Prema odredbi čl.81 st.1 ZZP/03, odnosno čl.96 ZZP/07, Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Čl.84 ZZP/03, odnosno čl.99 ZZP/07 propisuju da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, čl.87 st.1 ZZP/03, odnosno čl. 102 st.1 ZZP/07 propisuju da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Čl.1111 st.1 ZOO-a propisuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok je odredbom čl.1115. ZOO-a propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

8. Među strankama nije sporno da su zaključile ugovor o kreditu, dok je sporno jesu li ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi koja ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci same banke. Dalje je sporno je li nastupila zastara potraživanja i je li prihvaćanjem konverzije otpala pravna osnova za potraživanje u ovoj

parnici. Sporno je i to ima li tužitelj svojstvo potrošača sukladno Zakonu o zaštiti potrošača.

9. Iz Ugovora o namjenskom kreditu sklopljenog 27. listopada 2005. proizlazi da su stranke ugovorile da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 63.645,30 CHF i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveza po tom ugovoru promjenljiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. koja na dan sklapanja tog ugovora iznosi 4,40 % godišnje, interkalarnu kamatu po stopi jednakoj stopi redovne kamate, sve u kunsnoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.

10. Iz izvedenih dokaza proizlazi osnovanost tužbenoga zahtjeva, odnosno sud je zaključio da su ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kao i promjenljivoj kamatnoj stopi koja ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci same banke.

11. Naime, Trgovački sud u Zagrebu je dana 07. travnja 2013. donio presudu P-1401/12 u sporu za zaštitu potrošača protiv osam tuženih banaka, među njima i ovdje tuženika. Tom presudom je utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača unoseći u ugovore o kreditu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana uz švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnog ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time prednik tuženika postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 01. lipnja 2004. do 06. kolovoza 2007. i to čl.81, 82 i 90, a od 07. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to čl.96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. U tom postupku je od strane sudova obrazloženo i da takva odredba nije bila razumljiva za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po njih kao potrošače, time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima pri čemu su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita. Navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17, kao i kasnijim odlukama Vrhovnog i Ustavnog suda. Budući da je ta presuda donesena u postupku radi kolektivne zaštite potrošača, ista temeljem čl.138a ZPP/07 i odredbi čl.502c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP) veže sud za utvrđenja iz navedenih odluka u postupcima radi isplate.

12. Nesporno je da predmetni Ugovor sadrži odredbu o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana uz valutu švicarski franak (CHF) i promjenjivu kamatnu stopu koja ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci same banke. Upravo takve odredbe su i bile predmetom spora u navedenoj parnici za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača. Kako je već navedeno, u tom postupku je utvrđeno da takve odredbe nisu bile razumljive za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po njih kao potrošače, s time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima pri čemu su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita. Budući da je sud temeljem odredbe čl.138a ZPP/07 i čl.502c ZPP-a vezan utvrđenjima iz navedene parnice,

zaključak suda je da su sporne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne.

13. Čl.323 i 324 ZOO-a propisano je da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je stekla na osnovu ništetnih odredbi ugovora, a da ništetnost pojedinih odredbi ne dovodi do ništetnosti cijelog ugovora ako ugovor može opstati bez njih. Pri tome se polazi od načela *favor negotii*, to jest u prilog održanju ugovora na pravnoj snazi, ako se ikako može. Takvo stajalište je zauzeo i Visoki trgovački sud u svojoj presudi PŽ-6632/17. Stoga je tuženik dužan vratiti tužitelju razliku preplaćenog koja je nastala primjenom ništetnih odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi.

14. U odnosu na prigovor zastare ističe se da je pokretanjem postupka radi zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača došlo do prekida zastare sukladno odredbi čl.241 ZOO-a. Kako je taj postupak pokrenut 04. travnja 2012. tada je i došlo do prekida zastare te je danom pravomoćnog okončanja predmetnog spora 14. lipnja 2018. za tražbinu (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17) zastara počela teći iznova, pri čemu se vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa, a takav stav je izražen i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. Budući da se u ovom predmetu primjenjuje opći petogodišnji zastarni rok iz odredbe čl.225 ZOO-a, a da je tužba podnesena 11. lipnja 2019., jasno je da zastara nije nastupila jer je tužba podnesena u roku. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 01. ožujka 2022. donio Objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, radi dodatnog tumačenja i objašnjenja shvaćanja iz revizijske odluke broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. i pravnog shvaćanja Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., u kojem je navedeno da ako je ništetnost ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Kako je zastara počela teći pravomoćnošću presude kojom je utvrđena ništetnost načina postupanja tuženika prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, a kojima je glavnica vezana uz CHF a kamata jedino i isključivo o jednostranoj odluci same banke, od 14. lipnja 2018. (presuda Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17), to u trenutku podnošenja tužbe u konkretnom slučaju zastara nije nastupila. Prema odredbi čl.328 ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, što znači da ne podliježe zastarnim rokovima, dok na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (čl.327 st.1 ZOO). Isto tako, čl.214 st.1-3 ZOO, propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze te da se sud neće obazirati na zastaru ako se dužnik nije na nju pozvao. Čl.215 st.1 ZOO propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok odredba čl.241 ZOO propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl.245 st.1 ZOO propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. St.3. istoga

članka propisano je da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući navedene odredbe u vidu zastara nije nastupila jer se sukladno odredbi čl.328 ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-749/06 od 10. listopada 2006. i Rev-x-405/12 od 08. siječnja 2013.). Inače, ništetnost ugovora nastaje od trenutka njegovog sklapanja (ex tunc) te takav ugovor ne proizvodi nikakve učinke, tj. smatra se nepostojećim.

15. Prema odredbi čl.3 st.1 Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Prema odredbi čl.5 Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

16. Jednostranim pristupom tuženik je unaprijed sročnim odredbama tužiteljici nametnuo ugovorne odredbe u suprotnosti s odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača budući uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Prema odredbi čl.3 st.1 Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Prema odredbi čl.5 Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

17. Nije sporno da stranke o odredbama ugovora prema kojoj se ugovara valuta CHF i promjenjiva kamatna stopa nisu pojedinačno pregovarale, niti tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka tvrdi da je korisnica kredita tj. tužiteljica na te odredbe mogla utjecati. Znatnija neravnoteža u ovom slučaju postoji posebno jer se radi o fizičkoj osobi kao korisniku te da je isti bio obvezan iznos kredita vratiti uvećan za kamatu po promjenjivoj kamatnoj stopi, kao i činjenici da se rata kredita znatno povećala već nakon nekoliko mjeseci od početka otplate.

18. U ovom postupku nije utvrđeno općenito nepošteno ponašanje tuženika, nego je utvrđena nepoštenost (a time i ništetnost) pojedinih odredbi ugovora koji ugovor je sastavljen od strane tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja s tužiteljicom. Dakle, radi se o nesumnjivo odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika i tužiteljica nije mogla imati utjecaj na sadržaj tih odredbi. Tužiteljici je trebalo pojasniti razloge ugovaranja takvih odredbi, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužiteljici, kao klijentu-potrošaču, da pristane na takve odredbe ili predloži drugačije rješenje. Primjenom navedenih ugovornih odredbi tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane (tužiteljice) na cijenu, što je suprotno odredbi čl.247 ZOO-a koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci su predmet i cijena. Aktivna legitimacija tužiteljice proizlazi iz nesporne činjenice da su stranke sklopile predmetni Ugovor o kreditu i da je tužiteljica potrošač sukladno odredbi čl.3 ZPP/03 i ZPP/07 te da ugovor o kreditu nije sklopljen s ciljem obavljanja poduzetničke djelatnosti s obzirom da je tužiteljica predmetni ugovor sklopila radi kupnje stana kojeg je trebala otplaćivati sljedećih 10 godina (kako je navela i u iskazu) i što nije izvedenim dokazima dovedeno u sumnju. Pravni interes tužiteljice postoji zbog utvrđenja ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi koja ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci same banke, sukladno navedenim odredbama ZPP/03, ZPP/07 i ZOO-a.

19. Sud je nalaz i mišljenje vještaka Ante Beusa zaprimio 15. ožujka 2026. i u istom je navedeno da je u razdoblju od 31. listopada 2005. do 30. rujna 2015., kamatna stopa izmijenjena u više navrata u odnosu na početnu kamatnu stopu od 4,40 % godišnje. Svaka promjena kamatne stope odražava se na promjenu ukupnog anuiteta. Budući da se anuitet sastoji od glavnice i kamate, promjena kamatne stope izravno utječe na:

iznos kamate u anuitetu,
iznos glavnice u anuitetu,
ukupni iznos anuiteta.

Prilikom povećanja kamatne stope, ukupni iznos anuiteta raste tako da se povećava iznos kamate, dok se smanjuje iznos glavnice koja se otplaćuje (usporava se otplata glavnice). Obrnuto, kod smanjenja kamatne stope, smanjuje se iznos kamate, a povećava udio glavnice koja se otplaćuje.

Dalje, svaki anuitet se sastoji od:

-kamate, koja predstavlja prihod banke za odobrena sredstva (kredit) ili trošak korisnika kredita za posuđena sredstva i,

-glavnice, koja predstavlja dio kredita koji korisnik vraća banci u tom razdoblju.

Glavnica kredita je stvarna obveza korisnika kredita (tužitelja), odnosno iznos koji je primio od banke (tuženika) i koji je obavezan vratiti. Banka obračunava kamate na neotplaćenu glavicu, stoga je za analizu utjecaja promjene kamatne stope bilo potrebno izračunati kamatu na istu glavicu s različitim kamatnim stopama i iskazati razliku dobivenih iznosa kako bi se utvrdio stvarni financijski učinak promjene kamatne stope. Vještak Beus je dalje kazao da je u nalazu i mišljenju izračunao plaćene iznose anuiteta u HRK primjenom tečaja plaćanja na konačni otplatni plan, primjenom početnog tečaja na konačni otplatni plan te iskazao razliku dobivenih iznosa kako bi se utvrdio stvarni financijski učinak primjene valutne klauzule. Tužiteljica je, dakle, u promatranom razdoblju od isplate kredita do konverzije kredita, zbog primjene valutne klauzule u CHF, platio ukupno više kredita u iznosu od 8.411,30 EUR-a. Nadalje je u promatranom razdoblju od isplate kredita do konverzije kredita, zbog jednostrane promjene kamatne stope, platila ukupno više kredita u iznosu od 2.171,57 EUR-a.

19.1. Glede provedenog postupka konverzije vještak Beus je kazao da je tužiteljica u cijelosti otplatila kredit prije provedbe konverzije, slijedom čega ne postoji razlika glavnice u postupku konverzije. Konverzija kredita provedena je nakon što je kredit već bio u cijelosti otplaćen. Sporazumom sklopljenim temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) o konverziji kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR od 5. siječnja 2016. godine, pretplata koju je tuženik priznao tužiteljici u postupku konverzije iznosila je 35.897,17 HRK (4.703,46 EUR). Stvarno isplaćena pretplata iznosila je 37.519,14 HRK, a navedeni iznos isplaćen je tužiteljici na račun dana 05. siječnja 2016. Dakle, potraživanja tužiteljice uz uvažavanje pretplate po konverziji jesu: više plaćeno zbog primjene valutne klauzule u CHF 8.411,30 EUR, više plaćeni iznos po osnovi glavnice uslijed primjene valutne klauzule u CHF je 0,00 EUR, više plaćeno zbog jednostrane promjene kamatne stope iznosi 2.171,57 EUR odnosno ukupno više plaćeni iznos, koji predstavlja glavicu za obračun zatezne kamate, iznosi 10.582,87 EUR. Obračunata zakonska zatezna kamata do 05. siječnja 2016. iznosi 4.034,71 EUR a pretplata priznata tužiteljici u postupku konverzije iznosi 4.979,65 EUR (37.519,14 HRK).

20. Nakon nalaza i mišljenja vještaka (i naknadnog pisanog očitovanja), tuženik (kao ni tužiteljica) nije predlagao provesti nikakvo dodatno vještačenje po bilo kojem vještaku. Nalaz i mišljenje vještaka Beusa je sud pak u cijelosti akceptirao ocjenjujući ga stručno obrazloženim, životno uvjerljivim, logičnim i istinitim.

21. U odnosu na prigovor tuženika da su sklapanjem Sporazuma predmetnog ugovora stranke stvorile novu pravnu osnovu, koja svoje izvoriste ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužiteljice, kao potrošača i tuženika, kao trgovca, ističe se da je samom ponudom konverzije tuženik postupio sukladno obvezi iz ZPK i to promjene valute ugovora. Uzimajući u obzir ZPK i Dodatak ugovora o kreditu zaključuje se da prilikom konverzije nije uzeto u obzir kako se radi o nezakonitom ugovaranju i da se radi o ništetnim odredbama, odnosno da to jest uzeto u obzir sam izračun konverzije bi drugačije izgledao jer bi se morao posebno izračunati i onaj dio više plaćenih iznosa s obzirom na ugovaranje valutne klauzule koja nije bila u skladu s odredbama ZOO-a i ZZP-a te Direktive 93/13/EEZ. Drugim riječima, konverzija da je rađena s pretpostavkom da je valutna klauzula ugovorena u skladu s navedenim propisima, za što je u ovom postupku utvrđeno da nije bio slučaj. Osim toga, između stranaka nije sporno da tuženik nije u bilo kojem dijelu udovoljio tužbenom zahtjevu već je ponudom predmetnog Dodatka jedino postupio po obvezi iz ZPK-a. I u tom slučaju tuženik je samo ponudio tužiteljici već gotov primjerak Dodatka ugovora, unaprijed određujući valutnu klauzulu isto kao i kod tužiteljinog Ugovora o namjenskom kreditu (dakle, bez pregovora s drugom stranom i objašnjavanja posljedica i dosega takvih ugovornih odredbi po tužiteljicu, kao potrošača).

22. Iz svega se zaključuje kako je izvršena konverzija imala svrhu i učinak samo na promjenu valute kredita, ali ne i na saniranje nevaljane odredbe o ugovaranju valutne klauzule i promjenjive kamatne stope odnosno zaključenjem i potpisivanjem Dodatka Ugovoru nisu sanirani razlozi koji su bili razlog ništetnosti ove odredbe, no treba reći da prema odredbi čl. 326 st.1 ZOO ništetan ugovor, ili njegov dio, ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (Županijski sud u Zadru, GŽ-931/16 od 13. travnja 2018.).

23. Nema nikakve dvojbe da se u konkretnom predmetu kao i u svim činjenično i pravno usporedivim predmetima može pozivati na pravo EU i sudsku praksu Suda EU. To čak i kad je sporni ugovorni odnos nastao prije ulaska RH u EU, jer je RH 2001. godine sklopila Sporazum o stabilizaciji i pridruživanju (dalje: SSP) koji je potvrđen od strane Hrvatskog sabora Zakonom o potvrđivanju SSP („Narodne novine“, broj 14/01.). Obveza RH postupati u duhu prava EU, pa tako i zaštite potrošača, proizlazi prvenstveno iz čl. 4. i 74. SSP. Uostalom, ZID ZPK/15 donesen je nakon stupanja RH u EU i u ovoj pravnoj stvari je sporna primjena tog zakona, odnosno imaju li potrošači koji su na temelju tog zakona sklopili Aneks ugovoru o kreditu u CHF pravo na punu restituciju i povrat danog na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

23.1. Primarno pravo EU proklamira visoku razinu zaštite potrošača što proizlazi iz odredbi čl. 4. st. 2. pod (f), čl. 12., čl. 114. st. 3. i čl. 169 Ugovora o funkcioniranju EU kao i čl. 38. Povelje EU o temeljnim pravima. Stoga je potrebno uzeti u obzir i relevantnu sudsku praksu Suda EU. Tako je Sud EU u presudi od 14. ožujka 2019. u predmetu broj C-118/17, Dunai c/a Erste bank Hungary, zauzeo pravno shvaćanje „da nacionalni sud mora provjeriti je li nacionalni zakon omogućio pravnu uspostavu, pravno i činjenično, situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da takva nepoštena odredba nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača, na temelju nepoštene odredbe.“ Drugim riječima, niti zakonom se ne može ograničiti pravo potrošača na punu restituciju kod nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora. Prigovor da je u slučaju ZID ZPK/15 potrošač/korisnik kredita dobrovoljno prihvatio konverziju, nije od značaja iz razloga obrazloženih u toč. 4.12. iz kojih razloga jasno proizlazi o kakvoj se „dobrovoljnosti“ radilo. Navedeno se odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista

imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF (a nije, niti je mogao iz svih ranije navedenih razloga).

23.2. Tvrdnja da je potrošač/korisnik kredita dobrovoljno, informirano i valjano prihvatio sklapanje Aneksa ugovoru o kreditu i da je time regulirao pitanje nepoštenih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u suprotnosti je sa presudom Suda EU od 09. srpnja 2020. u predmetu broj C-452/18, XZ c/a Ibercaja Banco SA u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje „da se korisnik kredita može nagoditi (sklopiti sporazum) sa davateljem kredita u pogledu nepoštenih i ništetnih odredbi, ali samo pod uvjetom da su potrošaču bili u cijelosti poznati svi parametri i uvjeti nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.“ U odnosu na nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu u CHF odluka u kolektivnom sporu uslijedila je tek tri godine nakon sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te potrošači i korisnici kredita zasigurno nisu mogli u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštene i ništetne u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava. Navedeno se također odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF (a nije, niti je mogao iz svih ranije navedenih razloga).

23.3. U presudi Suda EU u predmetu C-567/20 od 05. svibnja 2022., donesenu u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl.267 Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, Sud EU dao je tumačenje o području primjene *ratione temporis* i *ratione materiae* Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Međutim, Sud EU je također izrazio stajalište u toj odluci da se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu među strankama svojom intervencijom (ZID ZPK/15), a na nacionalnom sudu je da to ispita.

23.4. Saslušana tužiteljica je u svom iskazu kojeg je dala na ročištu za glavnu raspravu dana 09. lipnja 2026. naglasila da je kredit uzela kako bi adaptirala stan. Odluku da zatraži kredit da je donijela nakon što je u poštanskom sandučiću pronašla reklamni letak koji je bio usmjeren prema određenoj kategoriji građana za koje se pretpostavlja da imaju bolja primanja, između ostalog i za suce. U tom letku da je već stajalo da je riječ o izrazito stabilnoj valuti CHF. Nakon konzultacija sa suprugom da je otišla u banku i da su oni tada npr. primijetili i da je na taj kredit znatno manja kamata nego li na npr. u valuti €. U banci da su ih uvjeravali da je riječ o odličnoj ponudi, ponavljali da je valuta stabilna a na njihov upit zašto u ugovoru stoji da je kamata promjenjiva da su kazali da je to više formalnost i da neka ih to ne zabrinjava. Što se tiče postupka primjene postupka konverzije da se javila u banku no ni tada da nije mogla utjecati na niti jednu odredbu Sporazuma. Naime, tada da joj je rečeno da preplaćeni iznos kojeg su oni izračunali, u postupku u kojem ona nije sudjelovala, može dobiti jedino ako potpiše ponuđeni Sporazum.

24. Konverzijom je napravljena je diskriminacija korisnika kredita u CHF koji su prihvatili konverziju i za koje se odlukom od 27. svibnja 2026. zapravo vrši izjednačavanje s korisnicima kredita u EUR (priznaje im se samo zatezna kamata na preplaćene iznose zbog nepoštenih odredbi temeljnog ugovora), a to izjednačavanje nije učinjeno za one korisnike kredita koji nisu proveli konverziju već im je na temelju pravila o stjecanju bez osnove omogućena puna restitucija. Postavlja se pitanje za koga je onda donesena presuda u kolektivnom sporu o ništetnosti devizne klauzule u CHF tri godine nakon donošenja ZID ZPK/15? Prema odluci od 27. svibnja 2026. u ovom predmetu izgleda samo za minoran broj potrošača/korisnika kredita u CHF koji nisu imali pravo na konverziju prema ZID ZPK/15 (oni koji su mogli sklopiti Aneксе

temeljnog ugovoru, a to nisu učinili je bio zanemariv broj). Na opisani način došlo je i do povrede temeljnog prava na pravično i pošteno suđenje iz čl. 29. st. 1. Ustava i čl. 6. st. 1. Konvencije.

25. Stupanjem na snagu ZID ZPK/15, kao i potpisivanjem Aneksa ugovoru o kreditu ni na koji način nisu stavljene izvan snage odluke sudova u kolektivnom sporu na kojima se temelje osnove tužbenih zahtjeva za isplatu razlike temeljem dobivene pretplate konverzijom i one koja bi pripadala korisniku kredita temeljem posljedica ništetnosti odredbi osnovnog ugovora, sve obzirom da su iste odluke obvezujuće i za sud u svakom pojedinačnom postupku restitucije. Obzirom na navedeno, svi pravni učinci osnovnog ugovora do dana potpisivanja Aneksa ugovoru o kreditu ostaju na snazi, a time i odluke sudova u kolektivnom sporu, kojima su učinci osnovnog ugovora ograničeni na način da je utvrđena ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

25.1. Stoga je jasno da korisnici kredita i banke, sklapanjem Aneksa nisu željeli izvršiti novaciju ugovornog odnosa ili konvalidaciju ništetnih odredbi (što nije niti moguće), već su, sukladno zakonskim smjernicama i obvezi na strani tuženika, uz dobrovoljni pristanak korisnika kredita obzirom na okolnosti, za ubuduće utvrdili prava i obveze, pri čemu su retroaktivno regulirali pretplatu kao da je osnovni ugovor bio vezan za EUR, a čime nisu, niti su mogli, regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

25.2. Niti same odredbe ZID ZPK/15 ne daju za pravo pravnom shvaćanju da nakon konverzije ne postoji više pravo potrošača na punu restituciju zbog nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora, a također niti na jednom mjestu ne upućuju da je zakonodavac donošenjem tog propisa imao u vidu da banke i potrošači sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu uređuju pitanje ništetnosti ugovornih odredbi. Tu je potrebno napomenuti da čak i da je zakonodavac propisao (a nije) da nakon sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu korisnik kredita nema pravo na bilo kakva potraživanja temeljem nepoštenih/ništetnih odredbi osnovnog ugovora to bi trebalo zanemariti jer bi bilo u suprotnosti s pravom EU i praksom Suda EU koji je jasno izrazio stajalište da se zakonom ne može isključiti pravo potrošača na potpunu restituciju temeljem nepoštenih ugovornih odredbi. Također se iz istih razloga korisnicima kredita ne može stavljati na teret da su dobrovoljno pristali sklopiti Aneks ugovoru jer se oni svog prava na potpunu restituciju temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora nisu odrekli.

25.3. Potrošač dakle, bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i početnom ugovorenom tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavnicu i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji.

26. S obzirom na utvrđenje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope koja ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci same banke ništetnima, iznos koji je sukladno tim (ništetnim) odredbama naplaćen od tužiteljice, tuženik je stekao bez osnove, pa je sukladno odredbi čl.1111 i 1115 ZOO-a, stjecatelj dužan te iznose vratiti zbog čega je odlučeno kao u izreci.

27. Zbog svega navedenog, procjenjujući svaki dokaz pojedinačno te dovodeći sve dokaze u međusobnu vezu, sud drži da je tužbeni zahtjev osnovan, kako je obrazloženo, pa je odlučeno kao u izreci.

28. Tužiteljici su dosuđene i zatezne kamate na temelju odredbe čl.29 st.1 i 2 ZOO-a.

29. O trošku je odlučeno temeljem odredbe čl.154 i 155 ZPP-a uz primjenu odredbi Tbr.7 toč.1, Tbr.8 toč.1 i Tbr.9 toč.1 i 2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 69/93, 87/93, 16/94, 11/96, 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22,126/22 i 138/23), pa je tužiteljici, s obzirom da je uspjela sa tužbenim zahtjevom, pripalo pravo na naknadu troška i to za: sastav tužbe i obrazloženih podnesaka od 23. prosinca 2025., 19. svibnja i 02. rujna 2026. te pristupe i zastupanja na ročištima od 16. siječnja, 09. lipnja i 16. rujna 2026. – svaka radnja po 100 bodova te za zastupanja na ročištu od 14. srpnja 2026. kada se raspravljalo samo o procesnim pitanjima – 50 bodova. Ukupan zbir priznati bodova po pojedinoj radnji od 750 bodova pomnožen je s iznosom od 2,00 € koliko iznosi vrijednost jednog boda što daje iznos od 1.500,00 €, a koji iznos je uvećan za iznos od 375,00 € PDV-a i iznos od 400,00 € koliko je tužiteljica platila za nalaz i mišljenje vještaka Beusa. Matematičkom operacijom zbrajanja navedenih iznosa dobiven je ukupan parnični trošak u iznosu od 2.275,00 € koliko će tuženik po ovom osnovu tužiteljici morati platiti, jer je postupak izgubio u cijelosti.

29.1. Iako je tužiteljica u specifikaciji troškova koji su joj nastali zbog ovog postupka popisala i troškove pristojbe oni joj nisu priznati jer je primjenom odredbe čl.11 st.1 toč.20 Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 74/95, 57/96, 137/02, (26/03), 125/11, 112/12, 157/13, 110/15, 118/18 i 51/23) kao potrošač istih oslobođena.

29.2. Kamate na tako dosuđeni trošak su temeljem odredbe čl.30.st.2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17) dosuđene od presuđenja do isplate.

30. Slijedom svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci ove odluke.

U Splitu, 09. listopada 2026.

S U D A C

Dunja Ljubičić

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove odluke dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka, a za viši, županijski sud.

Dna:

- pun. tužiteljice
- pun. tuženika
- u spis



Broj zapisa: **9-3088e-6a5eb**

Kontrolni broj: **0c8e0-dc305-d2948**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.